

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. В.П., 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ, I СЪСТАВ, ГО, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Дияна Д. П.а

при участието на секретаря Жения С. Проданова
като разгледа докладваното от Дияна Д. П.а Гражданско дело №
20213610100460 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ от „Р. Е.“ ЕООД, гр. В.П., ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.В.П., обл.Ш., ул.“Б.С.“№116, представлявано по закон от Р. И. А. – управител, със съдебен адрес гр.С., ул.“Л.“№19, ет.3 чрез адв. В. Б. от САК, в хода на съдебното производство е представяно от друг пълномощник- адв.Д. Г. И. АК-Варна, срещу Е. И. П. с ЕГН *****, с поС.ен и настоящ адрес гр.В.П., ул.“А.С.“26А, представлявана по пълномощие от адв.С. М. от ШАК, за осъждане на ответника да заплати на ищеца, в качеството му на работодател обезщетение поради прекратяване на безсрочно трудово правоотношение на основание дисциплинарно уволнение на ответника - работник в размер на договореното брутно трудово възнаграждение за срока на предизвестията - три месеца в общ размер на 1680.00 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска – 28.07.2021 г. Претендира и направените по делото разноски.

Ответникът по първоначалния иск Е. И. П. ЕГН *****, с адрес гр.В.П., обл.Ш., ул.“Ал.Стамболийски“№26А, чрез пълномощник адв.С. М. от ШАК предявява обективно и субективно съединени насрещни искове срещу „Р. Е.“ ЕООД, с ЕИК, представлявано от управителя Р. И. А.Х., с адрес: гр. В.П., обл. Ш., ул.“Б.С.“ № 116, с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ за признаване на уволнението ѝ за незаконосъобразно и отмяна на Заповед №21/24.08.2019 г., с която е прекратено трудовото ѝ правоотношение на осн. чл.330, ал.2, т.6 вр. с чл.188, т.3 вр. с чл.190, ал.1, т.2 от КТ и чл.344, ал.1, т.4 от КТ, за поправка на основанията за уволнение на работника Е. И. Г., вписано в уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ до ТД НАП-Ш..

Ищецът по първоначалния иск основава исковата си претенция на следните фактически твърдения: страните са били в безсрочно трудово правоотношение по силата на сключения между ищеца, в качеството на

работодател трудов договор №169/18.06.2018 г. с ответника, последния в качеството на работник, с който трудов договор бил договорен срок за предизвестие при прекратяване в полза на двете страни от 90 дни. Уговореното трудово възнаграждение с допълнително споразумение към трудовия договор №226/01.01.2019 г. било 560.00 лв. От 29.01.2019 г. до 31.01.2019 г., включително ответницата не била се явила на работа, поради което управителят на дружеството работодател изготвил покана за писмени обяснения от работника с дата 11.09.2019 г. Късното изготвяне на документа се обосновава в исковата молба с продължително лечение в Германия на управителя на дружеството, който изпратил поканата след възстановяването си и завръщането си в България. Искането за писмени обяснения било получено от работника/ответник чрез „Български пощи“ЕАД на 13.09.2019 г. в 11.30 часа, което било удостоверено от приложената разписка. В предоставеният 7-дневен срок, работника не е дал писмени обяснения, нито била възразила срещу фактите изложени в искането. Със заповед №21/24.08.2020 г. на ответницата било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл.330, ал.2, т.6 вр. с чл.188, т.3 вр. с чл.190, ал.1, т.2 от КТ трудовото й правоотношение било прекратено. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и прекратяване на трудовия договор била връчена редовно на ответницата на 27.08.2020 г. в 13.00 ч. чрез „Български пощи“ЕАД, за което била приложена и разписка. Поради изложеното за ищецът, в качеството му на работодател възниквал правен интерес да претендира обезщетение от работника –ответник по чл.221, ал.2 от КТ в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - три месеца, а именно 1680.00 лв. Моли за уважаване на исковата претенция и за присъждане на законната лихва върху предявения размер иск от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумите, както и направените в хода на производството съдебно-деловодни разноски.

В предоставения му срок по чл. 131 от ГПК, ответникът, чрез пълномощник е депозирал отговор на исковата молба с който оспорва иска по основание и размер. Сочи други фактически положения. Ответницата твърди, че до края на месец март 2019 г. е изпълнявала трудовите си задължения в уговореното място на работа в гр.В.П.. Твърди още че до края на месец март 2019 г., нито на работното й място, нито на адреса й в гр.В.П., включително до датата на получаване на исковата молба – 24.03.2022 г. е получавала от работодателя си или от друго определено от него длъжностно лице, твърдяните от ищеца документи за искане за писмени обяснения, налагане на дисциплинарно наказание и прекратяване на трудовия договор. В край на месец декември 2018 г. ответницата, в качеството си на работник е съставила писмено предизвестие за прекратяване на сключения между страните трудов договор, направила опит да го връчи лично на работодателя на мястото на работата си, но управителят на дружеството Р. Андонова – Христова устно и немотивирано е отказала да го приеме, поради което ответницата, след отработване на тримесечния срок на предизвестieto си до края на месец март 2019 г. е престанала да изпълнява трудовите си задължения, считайки трудовото правоотношение за прекратено.

Оспорва изцяло законосъобразността на проведената дисциплинарна процедура по чл.193-195 от КТ. Счита, че дисциплинарно наказание „уволнение“ е наложено след преклузивните срокове по чл.194, ал.1 от КТ,

поради незаконността на прекратяването на трудовото правоотношение.

Ответникът оспорва изляло твърдените в исковата молба обстоятелства за връчване на 13.09.2019 г. и на 27.08.2019 г. чрез „Български пощи“ ЕАД на покана за даване на обяснения по чл.193, ал.1 от КТ и на заповед №21/24.08.2019 г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Същите не са й били връчени, нито лично, нито чрез друго лице, както било посочено в известията за доставяне от „Български пощи“ ЕАД.

Оспорва изцяло законосъобразността на процесната заповед за налагане на дисциплинарно наказание поради противоречие с императивната разпоредба на чл.195, ал.1 от КТ, в частност липса на мотиви, от там и правна квалификация на нарушението.

Обстоятелствата по възникване, изменение и прекратяване на трудовото правоотношение между страните не са били вписвани в трудовата книжка на работника.

Ответникът по първоначалния иск, ведно с отговора е предявил срещу ищеца, насрещни искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, конститутивен иск за признаване на уволнението за незаконно и отмяна на Заповед №21/24.08.2020 г., с която е прекратено трудовото правоотношение на работника Е. И. Г. на осн. чл.330, ал.2, т.6 вр. с чл.188, т.3 вр. с чл.190, ал.1, т.2 от КТ и с правно основание чл.344, ал.1, т.4 от КТ, за поправка на основаниято за уволнение на работника Е. И. Г., вписано в уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ до ТД НАП-Ш., вместо „уволнение със Заповед №21/24.08.2020 г. на управителя на „Р. експорт“ ЕООД, гр. В.П., ЕИК, гр.В.П.“, да бъде вписано, като основание за прекратяване на трудовото правоотношение: „на осн.чл.325, ал.1, т.2 от КТ“.

Ищецът по насрещните искове, основава исковите си претенции на изложените в отговора на първоначалната искова молба обстоятелства, че до края на месец март 2019 г. е изпълнявала трудовите си задължения в уговореното място на работа в гр.В.П.. Твърди още че до края на месец март 2019 г., нито на работното й място, нито на адреса й в гр.В.П., включително до датата на получаване на първоначалната искова молба – 24.03.2022 г. е получавала от работодателя си или от друго определено от него длъжностно лице, твърдяните от работодателя документи за искане за писмени обяснения, налагане на дисциплинарно наказание и прекратяване на трудовия договор. В край на месец декември 2018 г. ищцата по насрещните искове, в качеството си на работник е съставила писмено предизвестие за прекратяване на сключения между страните трудов договор, направила опит да го връчи лично на работодателя на мястото на работата си, но управителят на дружеството Р. Андонова – Христова устно и немотивирано е отказала да го приеме, поради което след отработване на тримесечния срок на предизвестieto си до края на месец март 2019 г. е престанала да изпълнява трудовите си задължения, считайки трудовото правоотношение за прекратено.

Оспорва изцяло законосъобразността на проведената дисциплинарна процедура по чл.193-195 от КТ. Счита, че дисциплинарно наказание „уволнение“ е наложено след преклузивните срокове по чл.194, ал.1 от КТ, поради незаконността на прекратяването на трудовото правоотношение. Оспорва изляло твърдените в първоначалната искова молба обстоятелства за връчване на 13.09.2019 г. и на 27.08.2019 г. чрез „Български пощи“ ЕАД на покана за даване на обяснения по чл.193, ал.1 от КТ и на заповед

№21/24.08.2019 г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Същите не са й били връчени, нито лично, нито чрез друго лице, както било посочено в известията за доставяне от „Български пощи“ЕАД. Оспорва изцяло законосъобразността на процесната заповед за налагане на дисциплинарно наказание поради противоречие с императивната разпоредба на чл.195, ал.1 от КТ, в частност липса на мотиви, от там и правна квалификация на нарушението.

Твърди, че обстоятелствата по възникване, изменение и прекратяване на трудовото правоотношение между страните не са били вписвани в трудовата книжка на работника.

В хода на съдебните прения чрез пълномощника, счита че исковите са доказани по основание от събраните в хода на производството доказателства, поддържа изложеното в отговора и насрещната искова молба и моли съдът да се произнесе положително по тях, като му присъди направените разноси, включващи адвокатски хонорар определен от съда на осн.чл.78, ал.3 от ГПК вр. с чл.38, ал.2 вр. ал.1, т.2 от ЗА съобразно правната квалификация на исковите.

В предоставения му срок по чл. 131 от ГПК, ответникът по насрещните искове, чрез пълномощник е депозирал отговор на исковата молба с който счита исковите за недопустими, поради изтичане на двумесечния срок преклузивен срок за предявяването им, който започва да тече от датата на връчване на заповедта за прекратяване, в случай 24.08.2020 г. и ги оспорва по основание.

Ответникът по насрещните искове, поддържа и преповтаря изложените в първоначалната искова молба обстоятелства, които според него обосновават и неоснователност, а именно: страните са били в безсрочно трудово правоотношение по силата на сключения между ответника по насрещните искове, в качеството на работодател трудов договор №169/18.06.2018 г. с ищеца по насрещните искове, последния в качеството на работник, с който трудов договор бил договорен срок за предизвестие при прекратяване в полза на двете страни от 90 дни. Уговореното месечно трудово възнаграждение с допълнително споразумение към трудовия договор №226/01.01.2019 г. било 560.00 лв. Прави възражение за изтекла погасителна давност за предявяване на исковите.

Твърди, че от 29.01.2019 г. до 31.01.2019 г., включително работника не се явил на работа, поради което управителят на дружеството работодател изготвил покана за писмени обяснения от работника с дата 11.09.2019 г. Искането за писмени обяснения било получено от работника/ответник чрез „Български пощи“ЕАД на 13.09.2019 г. в 11.30 часа, което било удостоверено от приложената разписка. В предоставеният 7-дневен срок, работника не е дал писмени обяснения, нито била възразила срещу фактите изложени в искането. Със заповед №21/24.08.2020 г. на работника било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл.330, ал.2, т.6 вр. с чл.188, т.3 вр. с чл.190, ал.1, т.2 от КТ трудовото правоотношение било прекратено. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и прекратяване на трудовия договор била връчена редовно на работника на 27.08.2020 г. в 13.00 ч. чрез „Български пощи“ЕАД, за което била приложена и разписка. Според ответника по насрещните искове, предвид редовното връчване на заповедта за уволнение и съгласно чл.195, ал.2 и ал.3 от КТ, изявлението на работодателя за налагане

на дисциплинарното наказание, поражда действие с достигане на изявлението до адресата, което изявление може да бъде връчено лично срещу подпис или чрез пощенка или куриерска услуга, какъвто бил и настоящия случай. Заповедта за уволнение не била обжалвана и е породила своето правно действие. Счита, че с оглед изявлението на ищцата по насрещната искова молба, че е прекратила трудовия процес едностранно, без да е прието от работодателя предизвестие и без да е представила доказателства, че е отработила срока на предизвестие. В тази хипотеза, ако работникът или служителът не се е явявал на работа, също следва да бъде уволнен дисциплинарно, т.е. и в този случай насрещния иск се явява освен недопустим, но и неоснователен.

Като писмени доказателства по делото са приети: заверени от страната преписи на: допълнително споразумение №226/01.01.2019 г. към трудов договор №169/18.06.2018 г.; известие за доставка ИД PS 9850 004LOI Y; известие за доставка ИД PS 9850 004LOI YB7X M; известие за доставка ИД PS 9850 004□54 R; Заповед за налагане на наказание дисциплинарно уволнение №21/24.08.2020 г.; трудов договор №169/18.06.2018 г.; писмо до Е. И. за предоставяне на писмени обяснения относно неявяване на работа, препис от трудова книжка на ответника, заверени от страната преписи от писмо до Е. И. от 13.09.2019 г.; заповед №21/24.08.2020 г. за налагане на наказание дисциплинарно уволнение; известие за доставяне ведно с касов бон от 04.01.2020 г.; известие за доставка ИД PS 9850 004LOI Y; известие за доставка ИД PS 9850 004LOI YB7X M; известие за доставка ИД PS 9850 004□54 R; трудов договор №169/18.06.2018 г.; допълнително споразумение №226/01.01.2019 г. към трудов договор №169/18.06.2018 г.; молба от Е. И. от 18.06.2018 г.; уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ; справка за отхвърлени и приети уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ; служебна бележка №331/19.06.2018 г.; декларация от 18.06.2018 г.; декларация за съгласие за полагане на извънреден труд; молба от 07.01.2019 г. за ползване на платен годишен отпуск; заповед №625/04.01.2019 г. за ползване на платен годишен отпуск; молба от 14.09.2018 г. за ползване на платен годишен отпуск; заповед №519/14.09.2018 г. за ползване на платен годишен отпуск; молба за ползване на неплатен годишен отпуск; заповед №417/31.07.2018 г. за ползване на неплатен годишен отпуск; молба от 01.07.2018 г. за ползване на неплатен годишен отпуск; заповед №411/01.07.2018 г. за ползване на неплатен годишен отпуск; молба от 19.06.2018 г. за ползване на неплатен годишен отпуск; заповед №380-81/19.06.2018 г. за ползване на неплатен годишен отпуск; представените оригинали в цялост на личното трудово досие: Заповед №21/24.08.2020 г.; уведомление без изх.№, с дата на връчване 13.09.2019 г.; допълнително споразумение №226/01.01.2019 г., към Трудов договор №169/18.06.2018 г.; Трудов договор №169/18.06.2018 г.; справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ, с изх. №27388183015568/18.06.2018 г.; уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ, с дата 16.06.2018 г.; молба от Е. И. П. от 18.06.2018 г.; длъжностна характеристика на длъжността „машинен оператор – шиене на облекла“ с дата на получил 18.06.2018 г.; декларация по Закона за защита на личните данни от Е. И. П. от 18.06.2018 г.; декларация от Е. И. П. от 18.06.2018 г. в съответствие с чл. 146, ал. 1, ал. 2, т. 1 от КТ; служебна бележка №331/19.06.2018 г. от „Р. Е.“ ЕООД; заповед №625/04.01.2019 г. за разрешаване на платен годишен отпуск, с

приложена към нея молба от Е. И. П. от 04.01.2019 г.; заповед №519/14.09.2018 г. за разрешаване на платен годишен отпуск, с приложена към нея молба от Е. И. П. от 14.09.2018 г.; заповед №417/31.07.2018 г. за разрешаване на неплатен годишен отпуск, с приложена към нея молба от Е. И. П. за периода от 01.08.2018 г. до 31.08.2018 г.; заповед №411/01.07.2018 г. за разрешаване на неплатен годишен отпуск, с приложена към нея молба от Е. И. П. от 01.07.2018 г.; заповед №380-81/19.06.2018 г. за разрешаване на неплатен годишен отпуск, с приложена към нея молба от Е. И. П. от 19.06.2018 г.; извлечение от платежна ведомост за м. 06.2018 г./17.07.2018 г.; извлечение от платежна ведомост за м. 07.2018 г./29.08.2018 г.; извлечение от платежна ведомост за м. 09.2018 г./22.10.2018 г.; извлечение от платежна ведомост за м. 10.2018 г./20.11.2018 г.; извлечение от платежна ведомост за м. 11.2018 г./18.12.2018 г.; извлечение от платежна ведомост за м. 12.2018 г./21.01.2019 г.; посочено с химикал м.01.2019 г. извлечение от платежна ведомост без дата; отчетна форма за явяване/неявяване на работа за м. 06.2018 г.- 2 стр.; отчетна форма за явяване/неявяване на работа за м. 07.2018 г.- 2 стр.; отчетна форма за явяване/неявяване на работа за м. 08.2018 г.- 2 стр.; отчетна форма за явяване/неявяване на работа за м. 09.2018 г.- 2 стр.; отчетна форма за явяване/неявяване на работа за м. 10.2018 г.- 2 стр.; отчетна форма за явяване/неявяване на работа за м. 11.2018 г.- 2 стр.; отчетна форма за явяване/неявяване на работа за м. 12.2018 г.- 2 стр.; отчетна форма за явяване/неявяване на работа за м. 01.2019 г.- 2 стр.; 2 бр. оригинали на известия за доставяне с № ИДPS 9850 004B7X М от 11.09.2019 г. и ИД PS 9850 004LOI Y от 24.08.2020 г. от „Български пощи“ ЕАД, писмо с изх. №89/24.01.2023 г. от Български пощи“ ЕАД.

Събрани са гласни доказателства – показанията на свидетеля на ищеца по първоначалния иск – В. В..

Прието е по делото заключението на назначената в откритото производство по чл.193 от ГПК съдебно-графическа експертиза обективизирана в протокол № 76/28.03.2023 г. изг. от вещото лице Р. П. Б. – експерт криминалист при ОДМВР-Ш., НТЛ.

От събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, се установи следното от фактическа и правна страна:

Преди да се произнесе по първоначално предявения иск, съдът следва да изследва обстоятелствата предхождащи тази претенция на които тя се основава прекратяване на трудовото правоотношение, т.е. да се произнесе по насрещните искове.

По иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ:

По делото не се спори, а и от представения трудов договор №169/18.06.2018 г. и допълнително споразумение №226/01.01.2019 г. към него, се установява, че страните са били в трудово правоотношение, безсрочно по своя характер, по силата на което ищцата е изпълнявала длъжността „машинен оператор шиене на облекла“/шивач/. Няма спор, че със заповед №21/24.08.2020 г. трудовото правоотношение е прекратено едностранно от страна на работодателя, поради наложено на ищцата дисциплинарно наказание „уволнение“.

Спорни са въпросите: кога процесната заповед е връчена на ищцата, с оглед въведеното възражение за изтекла погасителна давност по смисъла на

чл.358, ал.1, т.2 от КТ за предявяване на иска; дали са спазени формалните изисквания за налагане на най – тежкото дисциплинарно наказание; както и дали са извършени цитираните в заповедта за уволнение нарушения.

Съгласно чл. 195, ал. 2 и ал. 3 КТ, изявлението на работодателя за налагане на дисциплинарно наказание поражда действие с достигане на изявлението до адресата. Писменото изявление на работодателя за налагане на дисциплинарно наказание може да бъде връчено лично срещу подпис на лицето или чрез пощенска услуга - чрез изпращане на препоръчано писмо с обратна разписка. В последния случай, за да се приеме, че изявлението е достигнало до адресата работодателят следва да е изпратил препоръчаното писмо на адреса, посочен от работника и пощата да удостовери доставянето на писмото на адреса. Обстоятелството дали работникът е променил адреса, посочен от него на работодателя или не е предприел действия за получаване на пощенската пратка е без правно значение. В този смисъл е практиката на ВКС в решение № 283 от 06.04.2010 г. по гр. д. № 50782009 г. на III г. о. и решение № 39 от 09.02.2012 г. по гр. д. № 410/2011 г. на III г. о., в които е прието, че при невъзможност заповедта да бъде връчена на работника, работодателят му я изпраща с препоръчано писмо с обратна разписка и в този случай наказанието се смята за наложено от деня на нейното получаване. За да е осъществено надлежно връчване по пощата не е необходимо да е извършено лично на получателя. Редовно е и всяко връчване, което е допустимо съобразно общите правила, уредени в чл. 42 и чл. 44 ГПК (при връчване чрез нотариална покана), както и съобразно специалния закон - чл. 36 от Закона за пощенските услуги. (в този смисъл и решение № 35 от 07.05.2012 г. по гр. д. № 1877/2010 г., г. к., IV ГО на ВКС)

Чл. 36 от ЗПУ препраща към чл.6 от същия закон, който препраща към ОБЩИ ПРАВИЛА за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети, приети с Решение № 581 от 27.05.2010 г. на Комисията за регулиране на съобщенията, обн., ДВ, бр. 45 от 15.06.2010 г., в сила от 15.06.2010 г., доп., бр. 19 от 2.03.2018 г. видно от чл.5, ал.2 вр. с ал.1 от същите правила, препоръчаните пощенски пратки се доставят на адреса на получателя срещу подпис, като може да се доставят на лице, пълнолетен член на домакинството на получателя, живеещо на адреса, посочен в пратката, срещу подпис и документ за самоличност, като в служебните документи се вписват трите имена на лицето, получило пратката.

В настоящият случай се установи, че известието за доставяне № ИД: PS 9850 004LOI Y е връчено на 27.08.2020 г., както е посочено от длъжностното лице от Български пощи ЕАД – св. В. В. на работника Е. И., на което се позовава работодателя, заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не е редовно връчена на ищцата. Действително, писмото с обратна разписка е изпратено на адреса на ищцата, който не е спорен, но без да са изпълнени изискванията на чл. 46, ал. 2 ГПК, вр. с чл. 36 ЗПУ - по делото не е посочено в какво качество лицето, което е получило пратката, както не е посочено, че лицето е от кръга на домашните или че живее на този адрес. В хода на откритото производство по чл.193 от ГПК за оспорване на този официален документ-известие за доставяне, се установи по безспорен начин чрез съдебно-графическа експертиза, че подписа на получател не е подпис на лицето, което е посочено като такъв, а именно работника Е. И. П., Отделно от това, лицето получател на пратката, не е поело задължения да я предаде на

адресата. Ако друго лице го е получило не е посочено в какво качество го е получило и дали се е задължило да го предаде на адресата. Обстоятелството за връчване на работника на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание чрез посоченото известие за доставяне остана неподкрепено и от показанията на св.В. В. – връчител. Неоснователно е възражението на ответника, че няма от къде да му е известно, че друго лице е получило писмото и че от известието за доставяне се установява, че пратката е получена от това лице или дори да е от друго лице от домакинството то е достигнало да адресата. Не са изпълнени и изисквания на ЗПУ за оформяне на съобщението. При съвкупната преценка на изложеното, настоящият състав счита, че обжалваната заповед за налагане на наказанието не е връчена на 27.08.2020 г., в какъвто смисъл са основните възражения на работодателя.

Най-ранният момент, в който ищцата е узнала за заповедта е връчването на приложенията към исковата молба на ответника по настоящото гр. д. №460/2021 г., по което работодателя е предявил срещу ищцата иск по чл. 221, ал. 2 КТ. Няма спор, че това е станало на 24.03.2022 г. С приложенията по това дело е връчен и препис от оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание. Съгласно цитираните по - горе решения на ВКС, уволнението се приема за извършено в деня на несъмненото узнаване от страна на работника за писменото изявление на работодателя за прекратяване на трудовия договор. Оттогава тече и давностният срок по чл. 358, ал. 1, т. 2 от КТ.

Насрещната искова молба е депозирана в съда на 26.04.2022 г. чрез Български пощи ЕАД, в срока за отговор на ИМ и установения от чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ давностен срок за предявяване на иска срещу прекратяването на трудовия договор (налагането на наказание), е спазен. Възраженията на ответника в обратния смисъл, включително и за изтекла давност са изцяло неоснователни.

По същество по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ:

В производството по оспорване законността на уволнението, в тежест на работодателя е да установи наличието на посоченото в уволнителната заповед основание за налагане на дисциплинарно наказание и законосъобразното упражняване на потестативното си право едностранно да прекрати трудовия договор, чрез налагане на най - тежкото дисциплинарно наказание "уволнение".

Съдът следи за спазване на императивните изисквания на закона във връзка с мотивирането на заповедта и сроковете за налагане на наказанието, а в останалата част контролира законосъобразността на наложеното наказание по доводите на страните.

Съгласно разпоредбата на чл. 194, ал. 1 от КТ, дисциплинарите наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Нормата на чл. 194, ал. 1 КТ е императивна по своя характер, поради което съдът следи служебно дали са спазени сроковете по чл. 194, ал. 1 КТ /в т. см. решение № 432/25.03.2002 г. на ВКС по гр. д. № 795/2001 г, III г. о; решение № 796/23.10.2008 г. на ВКС по гр. д. № 1102/2006 г., IV г. о; решение от 03.08.2003 г. на ВКС по гр. д. № 3124/2001 г, III г. о/. Това е така, защото нормата на чл. 194 КТ урежда сроковете за налагане на дисциплинарите наказания, които са преклузивни и поради това с изтичането им се прекратява възможността работодателят да

наложи дисциплинарното наказание, а за преклузивните срокове съдът винаги следи и служебно и в съдебното производство по проверка законосъобразността на заповедта за дисциплинарно наказание.

Нормите за мотивираността на заповедта по чл. 195, ал. 1 КТ и спазване на сроковете за налагане на наказанията по чл. 194 КТ са императивни и съдът следи за прилагането им служебно. Относно спазване процедурата по вземане на обяснения на служителя по чл. 193 КТ, съдът се произнася по довод на ищеца.

Съгласно чл. 195 КТ, дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението, кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Мотивацията на заповедта е необходима, тъй като мотивите очертават предмета на проверката по законосъобразността ѝ и позволяват да се проверят сроковете за налагане на наказанието по чл. 194 КТ - не по - късно от 2 м. от откриване на нарушението и до 1 г. от извършването му.

В случая не са спазени императивните изисквания на закона за излагане мотиви в заповедта за налагане на наказание. В заповедта е посочено, че дисциплинарното наказание се налага за това, че ищцата не се явила на работа без уважителни причини, без обяснение повече от 3 дни, като не е посочен в самата заповед нито канкретна дата, нито период, през който се твърди, че работника не се е явил на работа. Следователно, процесната заповед за налагане на дисциплинарно наказание не е мотивирана в достатъчна степен съгласно изискванията на чл. 195 КТ, което позволява да се прецени спазването и на преклузивните срокове за налагане на наказанието по чл. 194 КТ.

Неизпълнението на това изискване, както е в настоящия случай, означава, че наложеното наказание е незаконосъобразно. Без значение е дали обективно съществуват действие или бездействие на работника или служителя, които представляват нарушение на трудовата дисциплина и могат да служат като основание за налагане на дисциплинарно наказание, щом като те не са били основание за налагането му. Обжалваната заповед не отговаря на законовите изисквания и не е налице възможност да се извърши проверка на законосъобразността на наложеното наказание. Основно и водещо е излагането на фактите, които конкретизират извършеното нарушение, тъй като единствено въз основа на тях може да се прецени съотносима ли е посочената правна квалификация цифрово и текстово. Липсата на фактите, обосноваващи извършеното нарушение, лишава работника от възможността да се защити, представяйки доказателства, оборващи фактическите обстоятелства, залегнали в заповедта.

Дисциплинарното производство е своеобразно санкционно производство и с изтичането на сроковете по чл. 194, ал. 1 от КТ се прекратява възможността за търсене на дисциплинарна отговорност. В правния мир дисциплинарната простъпка вече не съществува като основание за налагане на наказание. Поради това съдът служебно следва да провери спазени ли са преклузивните срокове по чл. 194 от ГПК и то преди да преценява законосъобразността на заповедта за дисциплинарно наказание по същество, защото не може да се преценява по същество извършено ли е нарушението, след като то вече не съществува в правния мир като правнорелевантен факт /решение № 1506/1999 г. на ВКС; решение № 432/2002 г. на ВКС, и двете на III г. о/.

Нормата на чл. 194, ал. 1 от КТ съдържа два срока: двумесечен от откриване на нарушението и едногодишен от извършването му, съотношението между които е, че ако е изтекъл двумесечния от откриване на нарушението не може да се приложи едногодишния, а ако е изтекъл 1-годишният срок от извършването му, той поглъща 2-месечният от откриването му. Двумесечния преклузивен срок по чл. 194, ал. 1 от КТ започва да тече от момента на узнаване от работодателя на нарушението /решение № 420/21.05.2009 г. на ВКС по гр. д. № 2619/2004 г, IV г. о/.

Но предвид соченото във първоначалната искова молба, документите от трудовото досие на работника, в частност и посочения период, за който се изискват обяснения от работника – 29.01.2019 г. – 31.01.2019 г. се установява, че Заповедта не е издадена в рамките на сроковете по чл.194 от ГПК. След изтичане на двумесечния срок по чл. 194, ал. 1 от КТ, субективното потестативно право на работодателя да наложи дисциплинарно наказание, ако не е упражнено, се преклудира. С оглед изложеното, съдът намира, че към 24.08.2020 г. – датата на издаване на обжалваната заповед за дисциплинарно уволнение, правото на работодателя да наложи дисциплинарно наказание е било преклудирано.

Великопреславския районен съд, намира за основателен и довода на ищцата, че не е спазена процедурата по вземане на обяснения преди налагането на наказанието, по реда на чл. 193 КТ.

Съгласно императивното изискване на чл. 193, ал. 1 КТ, обясненията следва да са получени/дадени преди налагане на дисциплинарното наказание от страна на работодателя, като работодателят може да изслуша служителя или да приеме писмените му обяснения. И в двата случая той следва да ги е поискал преди налагане на наказанието. Практиката на съдилищата приема, че в искането за даване на обяснения следва да се съдържа описание на нарушението, за което ще се търси дисциплинарна отговорност на служителя, както и да се информира служителя, че срещу него е започнала дисциплинарна процедура. Този извод се налага от тълкуване смисъла на нормата на чл. 193, ал. 1 КТ и от необходимостта да се даде възможност в рамките на започналата дисциплинарна процедура служителят да посочи доказателства в своя защита. Противното би означавало формално изпълнение на процедурата и поставяне на работника в положение на изненада спрямо намеренията на работодателя, каквато не е целта на КТ.

Ответникът не е провел пълно и главно доказване, че преди налагане на наказанието е спазил процедурата по чл. 193 КТ.

Пред съда ищцата е оспорила връчването на заповедта за откриване на дисциплинарно производство и поканата за даване на писмени обяснения. Във връзка с оспорването е открито производство по чл. 193 ГПК - на подписа на ищцата в обратната разписка (известие за доставяне) с № ИДPS 9850 004B7X М, с която работодателят е твърдял връчване на писмо, без изходящ номер и дата с което на осн.чл.193, ал.1 от КТ се прави искане на обяснения от работника за неявяване на работа от 29.01.2029 г. до 31.01.2019 г. Непротиворечиво, от изслушаната и неоспорена съдебно-графическа експертиза се установява, че подписът за получател в оригинал на обратната разписка не е положен от ищцата.

При съобразяване на посочените факти, съдът прави извод, че не и изпълнена процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ да се изискат, респективно

получат обясненията на служителя преди налагане на наказанието. По отношение на възражението, че писмото е получено от друго лице, живеещо в домакинството, съдът е изложил мотиви по – горе по отношение на връчването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и не следва същите да бъдат повторени.

При неспазване на процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ от страна на работодателя, следва да се приложат последиците на чл. 193, ал. 2 КТ - уволнението е незаконосъобразно само на това основание, без да се обсъждат по същество действията (ако се приеме, че има такива), приети за нарушения на трудовата дисциплина. Съдът намира, че изложените до момента изводи са достатъчни, за да се обоснове незаконност на наложеното наказание "уволнение".

От съвкупната преценка на доказателствата, ответникът чиято е доказателствената тежест, не се установява при условията на пълно и главно доказване, съгласно чл. 154, ал. 1 от ГПК, че работодателя законосъобразно е упражнил потестативното си право да прекрати трудовото правоотношение със служителя, напротив поради горните мотиви, дори е налице и по-силното основание, че правото му да го направи е била преклудирано. Искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е основателен и доказан.

В хода на настоящото съдебно производство ищцата оспори своевременно по реда на чл.193 от ГПК истинността /автентичността/ на подписа, за който се твърди да е положен от нейно име в процесните известия за доставяне и за който се твърди да е изпълнен от самата нея, поради което бе назначена съдебно – графическа експертиза.

Съгласно заключението на изготвената и приета по делото съдебно – графическата експертиза, подписите за получател в известие за доставяне № ИДPS 9850 004B7X М от 11.09.2019 г. получено на 13.09.2019 г. и № ИД PS 9850 004LOI Y от 24.08.2020 г., получено на 27.08.2020 г. и двете от „Български пощи“ ЕАД не е изпълнен от последната.

Съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице, като компетентно изготвено и неоспорено от страните, като в тази връзка намира, че така цитираните писмени доказателства следва да бъдат признати за неистински и следва да бъдат изключени от доказателствения материал по делото.

С оглед гореизложеното, съдът достигна до извод, че на ищцата не са изисквани обяснения във връзка с образуваното срещу нея дисциплинарно производство, поради което следва да отмени обжалваната заповед само на това основание, без да разглежда спора по същество, така, както вменява разпоредбата на чл.193, ал.2 от КТ.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.4 от КТ, за поправка на основаниято за уволнение на работника Е. И. Г., вписано в уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ до ТД НАП-Ш., вместо „уволнение със Заповед №21/24.08.2020 г. на управителя на „Р. експорт“ ЕООД, гр. В.П., ЕИК, гр.В.П.“, да бъде вписано, като основание за прекратяване на трудовото правоотношение: „на осн.чл.325, ал.1, т.2 от КТ“.

Независимо от уважаване на иска за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна и акцесорния характер по отношение на него на иск по чл.344, ал.1, т.4 от КТ, последния следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

В случая, с оглед на приетите доказателства, в частност справка за

трудови договори от електронния регистър на НАП, съответно непредставяне от страна на ответника по насрещния иск на уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ до ТД НАП-Ш., за което е бил задължен по чл.190 от ГПК, съдът приема, че всички юридически факти, включени във фактическия състав на иска са осъществени. Установява се от справка от електронния регистър на НАП, че трудовият договор с ищцата е прекратен на 24.08.2020 г., обстоятелството, че посоченото основание в уведомлението е Заповед №21/24.08.2020 г. на управителя на „Р. експорт“ ЕООД, гр. В.П., съответно при условията на чл. 161 ГПК следва да се приеме за установено че е вписано това обстоятелство.

Разпоредбата на чл. 62, ал. 3 от КТ, предвижда задължение за работодателя или упълномощено от него лице, в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Данните, които се съдържат в уведомлението и редът за неговото изпращане се определят с наредба на министъра на труда и социалната политика, съгласувана с изпълнителния директор на Националната агенция за приходите и председателя на Националния статистически институт – чл. 62, ал. 5 от КТ. В изпълнение на тази разпоредба Министърът на труда и социалната политика е издал Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ (Обн. Дв, бр. 1 от 03.01.20003 г. сила от 02.01.2003 г. с изменения, последно обн. Дв, бр. 17/26.02.2021 г. в сила от 01.03.2021 г.). Съгласно чл. 1, ал. 1 от тази Наредба, работодателят уведомява компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори, като изпраща уведомление (приложение № 1) и уведомление за промяна на работодателя по чл. 123, ал. 1 КТ или по чл. 123а, ал. 1 или ал. 4 КТ (приложение № 5). Съгласно чл. 5, ал. 1, т. 5 от Наредбата, уведомление съгласно приложение № 1 се изпраща в седемдневен срок от прекратяване на трудовия договор. Разпоредбата на чл. 5 от Наредбата урежда съдържанието, което трябва да има уведомлението по приложение № 1, сред което в буква "е" е датата на прекратяване на договора. Задължение за отбелязване в уведомлението на основанията за прекратяване на трудовия договор е въведено за работодателя едва с изменението на наредбата обнародвано в Държавен вестник в брой 7 от 2021 г., в сила от 01.03.2021 г. и със създаването на нова буква "ж" в т. 2 на чл. 5.

От анализа на цитираните разпоредби следва, че за ответното дружество е съществувало задължение в седмодневен срок от прекратяване на трудовия договор да изпрати уведомление до ТД на НАП, посочващо датата на прекратяването му. От доказателствата по делото се установи, че това е сторено и че датата 24.08.2020 г. е посочена като дата на прекратяване на договора. Задължение за работодателя за изпращане на уведомление с посочване на основанията за прекратяване на трудовия договор към 24.08.2020 г. не е съществувало, съответно такова не е било посочено. Изменението в Наредбата относно посочване на основанията е влязло в сила на 01.03.2021 г., поради което не е доказано и съответно не е осъществено посочване на обстоятелството, чиято поправка се иска и иска следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

По отношение на първоначално предявеният иск с правно основание

чл. 221, ал. 2 от КТ.

Съобразно нормата на чл. 221, ал. 2 от КТ при дисциплинарно уволнение работникът или служителът дължи на работодателя обезщетение в размер на брутното си трудово възнаграждение за срока на предизвестieto – при безсрочно трудово правоотношение и в размер на действителните вреди – при срочно трудово правоотношение.

За успешното провеждане на този иск следва да се установи при условията на пълно и главно доказване наличието на валидно трудово правоотношение между страните; надлежно прекратяване на трудовото правоотношение, в т. ч. че заповедта за уволнение е връчена на работника; твърдяната изискуемост на вземането, както и неговия размер. Размерът на обезщетението, което работникът дължи при дисциплинарно уволнение при безсрочно трудово отношение е определен в закона и той е равен на размера на трудовото възнаграждение за срока на предизвестieto. В посочения размер обезщетението се дължи, без да е необходимо работодателят да доказва действителния размер на настъпилите вреди.

По изложените по отношение на иска по чл.344, ал.1, т.1 от КТ съображения съдът намира, че не е налице законосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение, поради наложено от работодателя дисциплинарно наказание и постановената отмяна на заповедта, с която същото е наложено, искът на работодателя не е доказан по основание и следва да бъде отхвърлен изцяло.

Разпоредбата на чл. 359 от КТ предвижда, че в производството по трудови дела, работниците и служителите не заплащат такси и разноски. Това означава, че независимо от изхода на делото, ищците са освободени от заплащането на дължимите към съда държавни такси, както и разноските за съдебното производство. Няма законово основание обаче за освобождаването им от разноските, дължими на ответника - работодател на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

На основание член 78, ал. 6 от ГПК, съдът следва да бъде осъден ответника по насрещния иск по чл.344, ал.1, т.1 от НК да заплати, с оглед уважаването му държавна такса по сметка на ВПРС, в полза на бюджета на съдебната власт в размер на 80.00 лева по неопценяемия иск /чл.3 от ТДТССГПК/, както и направените по делото разноски за възнаграждение на вещо лице в общ размер на 240.00 лева, общо разноски в размер на 320.00 лв./триста и двадесет лева/.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ищецът по насрещния иск по чл.344, ал.1, т.1 от КТ има право на поискани и доказани разноски, предвид уважаването на същия. В конкретния случай пълномощникът на ищеца е оказал безплатна адвокатска помощ на осн.чл.38, ал.1, т.2 от ЗА и следва на осн.чл.38, ал.2 от ЗА ответника да заплати на пълномощника дължимото адвокатско възнаграждение. Претендира се и възнаграждение по чл. 38, ал.2 вр. с ал.1 от ЗАДв. вр. с чл.2, ал.2 вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в полза на адв.С. М. от ШАК адвокатско възнаграждение в размер на 710.00 лв., което следва да бъде уважено изцяло, арг. от Постановление № 37 от 24 март 2022 г. за определяне размера на минималната работна заплата за страната в размер на 710.00 лв. и действаща Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съответно същото се отнася и за претендираното възнаграждение по основния иск по чл.221, ал.2 от КТ. На основание чл.78, ал.3 от ГПК ответникът по първоначалния иск по чл.221, ал.2 от КТ има право на поискани и доказани разноси, предвид отхвърлянето на същия. В конкретния случай пълномощникът на ответника е оказал безплатна адвокатска помощ на осн.чл.38, ал.1, т.2 от ЗА и следва на осн.чл.38, ал.2 от ЗА ищеца да заплати на пълномощника дължимото адвокатско възнаграждение. Претендира се и възнаграждение по чл. 38, ал.2 вр. с ал.1 от ЗАДв. вр. с чл.2, ал.2 вр. с чл. 7, ал. 2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в полза на адв.С. М. от ШАК адвокатско възнаграждение в размер на 347.60 лв., което следва да бъде уважено изцяло, арг. от чл. 7, ал. 2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в действащата към датата на изпълномощаването редакция ДВ бр.68/2020 г./.

По отношение на отхвърлената насрещна претенция по чл.344, ал.1, т.4 от КТ не следва да бъде уважено искането на ищеца по този иск за присъждане на разноси.

Съдът, счита че следва в полза на ответника по отхвърления насрещен иск по чл.344, ал.1, т.4 от КТ да се присъдят разноси за адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. Съгласно чл. 7, ал. 1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в действащата към датата на изпълномощаването редакция ДВ бр.68/2020 г./ е определен минимален размер на възнаграждението 600.00 лв., но в конкретния случай, видно от договора за правна защита и съдействие №31/24.04.2023 г. е заплатено на пълномощника адв.И. в размер 300.00 лв., която е предоставила правна помощ по този иск, представения договор за правно защита и съдействие от 23.07.2021 г. с пълномощник адв.В. Б. е платон възнаграждение в размер на 700.00 лв., което е по първоначално предявения иск. Поради което според настоящия състав, следва ищецът по отхвърления насрещен иск по чл.344, ал.1, т.4 от КТ да заплати в полза на ответника по същия разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА по иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, уволнението на Е. И. П. с ЕГН *****, с поС.ен и настоящ адрес гр.В.П., ул.“А.С.“26А, представлявана по пълномощие от адв.С. М. от ШАК, за НЕЗАКОННО и ОТМЕНЯ Заповед №21/24.08.2019 г., с която е прекратено трудовото й правоотношение на осн. чл.330, ал.2, т.6 вр. с чл.188, т.3 вр. с чл.190, ал.1, т.2 от КТ, издадена от Р. И. А. – управител на „Р. Е.“ ЕООД, гр. В.П., ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.В.П., обл.Ш., ул.“Б.С.“№116, като незаконосъобразна.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.344, ал.1, т.4 от КТ, предявен от Е. И. П. с ЕГН *****, с поС.ен и настоящ адрес гр.В.П., ул.“А.С.“26А, представлявана по пълномощие от адв.С. М. от ШАК за

поправка на основанията за уволнение на работника Е. И. Г., вписано в уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ до ТД НАП-Ш., вместо „уволнение със Заповед №21/24.08.2020 г. на управителя на „Р. експорт“ ЕООД, гр. В.П., ЕИК, гр.В.П.“, да бъде вписано, като основание за прекратяване на трудовото правоотношение: „на осн.чл.325, ал.1, т.2 от КТ“, като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ, предявен от „Р. Е.“ ЕООД, гр. В.П., ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.В.П., обл.Ш., ул.“Б.С.“№116, представлявано по закон от Р. И. А. – управител срещу Е. И. П. с ЕГН *****, с поС.ен и настоящ адрес гр.В.П., ул.“А.С.“26А, за осъждане на ответника да заплати на ищеца, в качеството му на работодател обезщетение поради прекратяване на безсрочно трудово правоотношение на основание дисциплинарно уволнение на ответника - работник в размер на договореното брутно трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - три месеца в общ размер на 1680.00 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска – 28.07.2021 г., като неоснователен.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.194, ал.2, изр.2-ро ГПК, че известие за доставяне № ИДPS 9850 004B7X М от 11.09.2019 г. получено на 13.09.2019 г. и № ИД PS 9850 004LOI Y от 24.08.2020 г., получено на 27.08.2020 г. и двете от „Български пощи“ ЕАД са НЕИСТИНСКИ ДОКУМЕНТИ в частта досежно подписът, положен от името на Е. И. Г./П. в частта на документа над посочен за подпис на получател, поради което ги ИЗКЛЮЧВА от доказателствения материал по делото.

ОСЪЖДА „Р. Е.“ ЕООД, гр. В.П., ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.В.П., обл.Ш., ул.“Б.С.“№116, представлявано по закон от Р. И. А.Х.-управител, да заплати на Е. И. П. с ЕГН *****, с поС.ен и настоящ адрес гр.В.П., ул.“А.С.“26А, сумата 710.00 лева /седемстотин и десет лева/, представляваща направените разноски по делото на осн.чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА „Р. Е.“ ЕООД, гр. В.П., ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.В.П., обл.Ш., ул.“Б.С.“№116, представлявано по закон от Р. И. А.Х.-управител, да заплати по сметка на Великопреславския районен съд общо сумата 320.00 лв./триста и двадесет лева/ – държавни такси и възнаграждение за вещо лице.

ОСЪЖДА Е. И. П. с ЕГН *****, с поС.ен и настоящ адрес гр.В.П., ул.“А.С.“26А да заплати на „Р. Е.“ ЕООД, гр. В.П., ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.В.П., обл.Ш., ул.“Б.С.“№116, представлявано по закон от Р. И. А.Х.-управител, сумата 300.00 лева /триста лева/, представляваща направените разноски по делото на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Ш.ски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – В.П.: _____